

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ **Για το ΓΙΩΡΓΟ**

(Γιατί στη Φιλία τίτλος δεν χωρεί)

Κοιτάζω τα μάτια του, όμοιες βαθιές στάσιμες λίμνες, που μέσα τους παλινδρομούν γλωμά κύματα ηδονής. Ξαφνικές αστραπές αναταράζουν την επιφάνειά τους. Κατεβασμένα βλέφαρα καθώς προσπαθούν να κρύψουν τη μοναξιά, μα αυτός εκεί συνεχίζει. Πύρινες φλόγες ξεπετάγονται καθώς οι λέξεις ακούγονται χρωματισμένες σε άπειρες αποχρώσεις μουσικής. Και απορώ, δεν κάνω τίποτα, μόνο τον ακούω, όπως όλοι μας. Δεν προσπαθώ να αναλύσω τις ανάσες που βγαίνουν κοφτές, όμοιες κραυγές ανικανοποίητης ηδονής, δεν θέλω να αναλύσω τα δαχτυλίδια του καπνού που οι ίδιες του οι ανάσες σχηματίζουν πάνω από το στρογγυλό τραπέζι του μικρού καφενείου. Μόνο ακούω, όπως όλοι μας.

Ακούω μόνο και στα μάτια μου περνούν οι εικόνες που τα λόγια του περιγράφουν, στην καρδιά μου σκιρτήματα ερωτικά αναταράσσουν την ψυχική μου ισορροπία και τα δάκρια αρχίζουν να θολώνουν τη ματιά και τη σκέψη μου .

Όλα γίνανε μια κραυγή, κραυγή μοναξιάς, απόγνωσης, κρύου πόνου, πληγής που δεν κλείνει γιατί δεν κάνει καμιά προσπάθεια να την γιατρέψει. Δεν θέλει να βάλει τίποτα πάνω στην πληγή, θέλει να την βλέπει καθώς ματώνει, να σκάβει τα σωθικά του και να φτάνει πιο βαθιά στο είναι του. πόσο θα το αντέξει; Αυτό να είναι άραγε το θέλω του;

Πάνω σε τεντωμένο σκοινί στηρίζει την εύθραυστη ισορροπία της ψυχής του. μιλάει και χάνεται μέσα στο χρόνο, γίνεται άχρονος, μπερδεύεσαι αν ζει στο σήμερα ή τον ζούμε εμείς στο χθες. Μπερδεύεσαι αν σου αρέσει για αυτά που μιλάει και ζηλεύεις για αυτά που δεν θέλει να γκρεμίσει ο ίδιος μέσα του.

Θέλει μεγάλο κουράγιο να βάλεις στην άκρη τα κομμάτια που αλλοιώσανε το είναι σου. Η μετάλλαξη δεν θεραπεύεται και ο αφηγητής μας είναι μεταλλαγμένος. Φωνάζει και προσπαθεί με τις ανάσες τις ανάσες της φωνής του να αναστήσει στιγμές που έχουν γίνει χρυσόσκονη. Απλώνει τα χέρια να πιάσει αόρατες οπτασίες καθώς χορεύουν γύρω του το μαγεμένο χορό και τον γητεύουν να γίνει ένα μαζί τους. Και χάνεται, καθώς η ατμόσφαιρα γίνεται ένα χαμάμ όπου μέσα του όλοι εμείς προσπαθούμε να αντικρίσουμε ανάμεσα στους υδρατμούς ο ένας τον άλλον.

Τινάζω ξαφνικά το κεφάλι, δεν μπορεί αυτό να είναι πραγματικότητα, έχουμε περάσει μαζί του σε άλλη διάσταση. Ναι, αυτό συμβαίνει, οι φλόγες που βγαίνουν από τα χείλη καθώς μοιράζει τα φιλά του στο λατρεμένο του όραμα μαζί με τις λέξεις έχουν κάψει όλη μας την ικμάδα. Έχουμε παραδοθεί πλέον στο δικό του γήτεμα.

Μα σήμερα είναι σήμερα, οι φωνές, τα πρόσωπα γύρω μας, η κίνηση στο δρόμο και ο αγχιστός καφές κτυπάνε καμπανάκι. Ξεκόλλα φωνάζει το σήμα κινδύνου. Σήμερα είναι Σήμερα. Δεν είναι ούτε χθες ούτε αύριο, είναι ΣΗΜΕΡΑ.

Κοιτάζω ξανά τον αγαπημένο φίλο, έχει τελειώσει το διάβασμα της ζωής του, ένα πρόσωπο χλωμό από την ένταση και την εσωτερική συγκίνηση, ένα πρόσωπο μικρού παιδιού που έμεινε μόνο του μέσα στο δωμάτιο με το όμορφο παιχνίδι καλά τοποθετημένο πάλι στη θέση του. ένα σώμα άδειο από δυνάμεις, και έχει και δρόμο να κάνει. Τα βήματά του βαριά, τα χέρια τινάζουν την καύτρα του τσιγάρου και ένας αναστεναγμός βγαίνει από τα σωθικά του.

Θέλει να χορέψει ξανά, να στροβιλιστεί στο ρυθμό του βαλς να παίξει όρθιος όμοιος ροκάς της δεκαετίας του 60 πάνω από τα πλήκτρα του πιάνου. Θέλει να πλανέψει ξανά το κοριτσόπουλο που κάθεται απέναντι και τον κοιτάζει μαγεμένο. Τα θέλει όλα απόψε,

Η μεγάλη λεωφόρος της ζωής του φωτίστηκε από το πρόσωπό της και η μοναξιά του έγινε τρόπος ζωής. Άρχισε να μπήγει βαθιά μέσα στο έδαφος τα κλαδιά του προσπαθώντας να πάρει ζωή από τις ρίζες του. ποιος μπορεί να το φανταστεί, ψάχνει να βρει το νόημα σε κάτι που έχει χαθεί. Ίσως όμως έτσι μπορεί να ψάχνει να βρει το δικό του στίγμα μέσα στα σκοτάδια του είναι του.

Είναι λάθος, είναι σωστό αυτός ξέρει, όμως αφήνει την πιο όμορφη πράξη του στίγματός του να φεύγει χωρίς να γεύεται νέες χαρές.

Μπες μέσα στο χορό αγαπημένε μου Φίλε και χόρεψε ξανά, όχι για σένα μα για το όραμά σου, αυτό που έρχεται και χορεύει συνέχεια μπροστά στη ματιά σου. Σου το ζητάει, κάντο είναι χαρά και για σένα.

Μπες στο χορό και μάθε τα μικρά αγγελούδια μέσα στο χώρο σου να χορεύουν όπως χόρευες εσύ στη δική σου εποχή, δείξε τους το πάθος για τη ζωή, το κυνήγι της χίμαιρας και την ομορφιά της αποτυχίας, περιέγραφέ τους τον πόνο της μοναξιάς και το σαράκι της απόλαυσης Τα θέλω όλα και τώρα.

Γίνε ένα με το όραμά σου καθώς θα χορεύεις με τα δικά σου φτερά, αυτά που ξεφυτρώνουν καθημερινά από το δέντρο της δικής σου ζωής.

Τα παιχνίδια είναι τώρα για αυτά τα φτερά, αυτά τα αγγελούδια. Και εσύ είσαι ένας αγαπημένος χορευταράς παππούς.

Με Αγάπη

Για το Φίλο Γιώργο

Ελένη

Αθήνα, 21-05-09